

Amikor a sötétkamrában rányitottam az ajtót, a hulla talán még nálam is jobban megijedt. Nem mozdult, fájdalmas grimaszt

vágott, és védekezően összeszorította a szemhéját. Amikor nagy levegőt vettem, mert úgy döntöttem, sikítok egyet, akkor kinyitotta a szemét. Lassan, védekezően és megadón emelte fel a kezét.

– Mindent beismerek – mondta halkan. – Mindent bevallok, csak ne sikíts, mert darabjaimra hullok.

Hátradőlve kornyadozott a karosszékekben, kinyújtott, keresztbe vetett lábai magasan feltámasztva egy asztal peremén. Az asztalon vegyszeres tálcák, nagyítógép. És pont úgy nézett rám, ahogyan az apu szokott, miután a falra kente a palacsintatésztát, de már megnyugodott. Hűséges, szomorú vizslatekintettel. Kezdem megnyugodni én is.

– Ne sikíts, jó? – suttopta. – Szépen kérlek! Ígérem, meg sem mozdulok.

Bólintottam, de nem vettem le róla a tekintetem. Lehuntya a szemét, lassan felemelte a kezét, megdörgölte a szemhéját, orrát, arcát, aztán az ölébe ejtette a kezét.

– Phúú! – pillantott rám szemrehányóan. – Hallod, jól megijesztettél!

Azt hiszem, tényleg kezdtem megnyugodni. Az ijedtség lassan enyészett, felszívódott a haragban.

„Hogy kerül ide, mi a fenét keres a lakásomban egy vadidegen?”

– Elmesélem – szólalt meg. – Töviről hegyire. Odalent, a kávézóban. Rendben? Hölgyem, ön a vendégem. Mindent alaposan megdumálunk. Hogy úgy mondjam: meghányunk-vetünk.

Óvatlanul oldalt pillantottam, a kijárat felé sandítottam, aztán észbe kaptam, akkorát kondult a szívem, mint egy falióra, visszakaptam a fejem, de a hulla nem mozdult. Hűséges, biztató és reménykedő tekintettel bámult fel rám. Mint egy vizsla, aki a gazdit szuggerálja: menjünk sétálni!

– Jó lesz? – kérdezte bizonytalanul, aztán szemrehányón hozátette: – Meghalok, ha nem kapok gyorsan egy korsó hideg sört.

Kapott. És valóban mindent töviről hegyire elmesélt. Mert mesélni, azt aztán tudott! És a teraszon ülve újra biztonságban éreztem magam, sőt már-már boldog voltam, hogy ez az én önjelölt párom ismeri az otthonom történetét. Az összes lakót ismerte, aki az elmúlt években a lakásban megfordult.

– Nagy ügy! – mondta. – Három lakója volt. Az első egy homokos srác. Ő szúrta ki, és ő hozatta rendbe a romjaiból. Aztán meg is vette az önkormányzattól. Miután meghalt, két táncoslány költözött be. Mindkettő vegyes tüzelésű.

– Micsoda?! – nevettem el magam a gesztenyepürém fölött.

– Pontosan az, amire gondolsz – mondta akkor az én önjelölt párom, az én jövőendőbelim, és már nem bírta tovább, száájához emelte a korsóját, lehunyta a szemét, és hosszú, nyugodt kortyokban, egy szuszra felhajtotta a sört, majd előbb visszatette az üres korsót az asztalra, s csak azután nyitotta ki a szemét. Bocsánatkérően nézett rám, kicsit zihált a megerőltetéstől, de végül megadóan mesélni kezdett.

Elmondta, amit magam is tudtam, hogy a lakásom első tulajdonosa felvidéki magyar, de ami még fontosabb, profi revütáncos volt. Elmondta azt is, amit nem tudtam, hogy a tánc mellett a srác fényképezni is szeretett. És hogy a fényképezés miatt botlottak egymásba egy ködös hajnalon. Hihetetlen, de egy este mindkettőjüknek ugyanaz az ötlete támadt. Hogy másnap hajnali felhőket, kéményeket, cserepeket, háztetőket fényképezzenek. Egymásról mit sem tudva felkeltek hajnali négykor. Betöltötték a masinájukat, aztán elindultak a sziporkázó ködben és párában úszó tetőkre. Egymásról mit sem tudva, ámde egymástól alig két háztömbnyire kutyagoltak fel a sötét lépcsőházban a padlásajtóig, botorkáltak keresztül a padlásterén, másztak ki a tetőre, és indultak el az ezüst- és aranysziporkázású derengésben a kémények közt tekergőző keskeny ösvényeken, a kéményseprők korhatag deszkajárdáin egymással szemben, hogy aztán az egyik tetőn egymásba botoljanak. És a találkozásuk ott fent a magasban, a hajnali város fölött annyira valószínűtlen volt, hogy rögtön barátságot kötöttek.

– Ráadásul kiderült, hogy szomszédok vagyunk – mondta a tetem, az én önjelölt, véres jövőendőbelim, és a nyakát nyújtogatta. Ismerhették, mint a rossz pénzt, alig kellett tekergetnie egy kicsit a fejét, kérés nélkül is kapta az újabb korsó sört. Valahogy ez is megnyugtatónak tűnt. – Egymással szemben laktunk – markolta meg a korsó fülét. – Ó, ugye, itt. A tetőtérben. A műteremben.

Én meg a templomkert átellenes oldalán. Ha a gesztenyefák nem lennének, pont a lakásra látnék.

– Hogyan halt meg?

– Sután, de stílusosan – sandított rám. – A hattyú halála! – Mivel mindketten elneveltük magunkat, csodálkozva húzta föl a szemöldökét. – Nem tréfa! Ez igaz! Hasra esett a jégen. Korizni volt a csajokkal. A barátnőivel. Három táncoslánnyal a Moulinból. Mert ő, amúgy, a kapcsolataiban lány volt. Elvágódott a jégpályán. Eltaknyolt, és beverte a halántékát.

Bambán meredt maga elé, és feltehetően én is bambán meredhettem magam elé, mert amikor felpillantott, elnevette magát, aztán bevallotta, hogy előző éjjel iszonyatosan sokat vedelt a haverjaival, és most hasogat a feje, úgy érzi magát, mintha meggyilkolta volna a saját öccsét, pedig nincs is testvére.

– Még szerencse! Uramatyám! Csak az kéne!

Meghúzta a korsót, aztán visszakanyarodott a kéményseprők magasban tekergőző gyilokjáróira, és elmesélte, hogy egy többmillió nagyváros fölött a legsötétebb téli éjszakán is varázslatos fények lebegnek, tavasszal meg nyáron pedig egyenesen tündérik ezek a derengő fények, mert egy nagyváros soha nem zár tökéletesen, állandóan ereszt a menny felé, egy ekkora kőrengeteg fölött mindig vannak rések, hézagok, ahol elcsurog, kiszivárog, elszökik valamennyi fény, és ez a sok-sok fényhulladék földöntúli ragyogással áll össze a felhők alatt, a tetők fölött.

– Tudod, milyen érzés ott fent? – nézett rám kérdőn, és a szeme csillogott, mint a fekete olajbogyó. – Olyan, mint a megelevenedett mitológia. Sziporkázó, selymes és sejtelmes. Ördögpfák, izomkoloszusz atlaszok, kariatidák, Pegazusok, szatírok. Kupolák tetejéről elrugaszkodó, szárnyas sarujú Hermészek, pufók Cupidók. A homlokzatok lentről sosem látott szoborcsoportjai. Pokol és menny közt félúton.

És azok ketten, ott a kéményseprők gyilokjáróin, gomolygó felhők közt, szitáló ködben, kormos kémények ordejében, antennaligetek és kupoladombok közt, életre szóló barátságot kötöttek.

– Szerettem – morogta zavartan, és a kiskanalam nyelével az ingére száradt vért piszkálta. – Határozott vágyai voltak. Elképze-

lése a világról. Tudta, mi a jó neki. És az nem kis dolog. Legtöb-  
bünk el sem jut a kérdésig. Vagy ha igen, rosszul válaszol. Elnézek  
olykor egy-egy szobrászt vagy író, és az jut eszembe: „Atyám,  
milyen remek autószerelő lehettél volna!” És persze fordítva. Hát,  
nem lett valami hosszú barátság.

Megmarkolta a korsót, rám mosolygott.

– Régebben sokat csavarogtam a háztetőkön.

Éreztem, szeret mesélni. Azt nem tudtam, hogy mindig szeret-e,  
hogy mindenkinek szeret-e. De azt éreztem, hogy nekem szeret.  
És tudtam, hogy igazat mond, mert ahogy arról a régi hajnalról  
beszélt, amikor a lakásom első tulajdonosával megismerkedett, lát-  
tam, valójában nincs is itt velem, nincs itt a sülő szalonnaként ser-  
cegő nyári záporban, a presszó teraszán, a piros-fehér csíkos pony-  
va alatt, ahogy mesél, visszaröppen a kéményei és kupolái közé.  
Magyarul: őszinte volt. És jó volt hallgatni a meséjét, a kalandját  
arról is, hogy miként tekergett egyszer régen az éjszakai nagyváros  
fölött, de az a nagyváros nem Budapest, hanem Prága volt.

Régen, amikor még nem volt ilyen németesen kiglancolva,  
amikor még mállott a házakról a vakolat, és három korona alatt  
volt a korsó sör ára, akkor ők egyszer nagyon-nagyon be találtak  
mártani Prágában.

Reggel kezdték, a Bonaparte sörözőben. Jó korán, mint min-  
dig. A Várból ereszkedtek lefelé, szépen gyalogosan, mert Prágá-  
ban csak úgy érdemes, bandukoltak a Károly híd felé, és az első  
söröcskére mindig a Bonapartéba tértek be, aztán odébbálltak  
valami kopott vendéglőbe, ahol knédlt reggeliztek fűszeres vadas  
mártással, aztán ráérősen elkezdtek körözni, hogy ne maradjon ki  
egyetlen kocsmá sem, és azt ma már nem is tudja, hogy éppen hol  
voltak, csak azt tudja, hogy késő éjszaka volt, valamelyik macs-  
kához, tigrishez vagy lóhoz címzett kocsmá első emeleti nagyter-  
mében ültek az ablaknál, amikor észrevették, hogy a szemközti  
járdán két fekete kabátos, fekete kalapos, pajeszos zsidó támasztja  
a falat, kezükben korsó, és akkor ketten, ő meg az egyik barátja  
kiszakadtak a társaságból, szánni való, naiv segítőkészségtől vezér-  
elve levonultak a két amerikai házidhoz, apához és fiához, akik –  
gyorsan kiderült – kelet-európai zsidó emlékhelyeket és temetőket

jártak sorra, és az is gyorsan kiderült, kevés dolog hiányzik az életükből, de bizonyosan nem két részeg magyar goj segítsége, mégis különösebb megindultság nélkül, bölcs és barátságos – vagy csak elnéző? – mosollyal vették tudomásul, hogy az élet kiszámíthatatlan, minden megtörténhet, így hát fel is jegyezték a noteszukba, amit nem tudtak, hogy az egyik legősbibb és legszebb magyar temetőben, a Házsongárdban, ami Erdély fővárosában, a magyarok elveszett Jeruzsálemében, a ma Romániához tartozó Kolozsvárott keresendő, megtudták, hogy ott egy szép zsidó temető van, és akkor feloldódott kicsit a hűvös és elegáns távolságtartásuk, ami egyébként érthető is volt olyan részeg alakokkal szemben, akik az eszmecsere után félig telt söröskorsóval a kezükben kapaszkodtak fel a közelben magasodó óriásdarura, hogy aztán fentről, az iszonyatos magasból lógázzák a lábukat, bámulják az alant elterülő „arany” Prágát.

Az én kérőm elmesélte, hogy ő és a barátja arról elmélkedtek ott a darun, az éjszakai Prága langyos egében áztatva a lábukat, azon meditéáltak nekikomorodva, hogy milyen szerencsések vagyunk mi itt Közép-Európában, csupa „aranyas” meg „kincses” városunk van, csupa „kis Athénunk” meg „kálvinista Rómánk”, és elég baj a nagy szerencsénkben, hogy a városaink felét elvették tőlünk Trianonban. Ilyen bús-borongós gondolatok lebegtek őket körül, lógázták a lábukat a szédítő magasban, irigyelték Prágát, a cseheket, hogy mindig mindent megúsztak a hegyeik közt, megúszták a tatárokat, megúszták a törököt is, míg mi három évszázadon át tusakodtunk velük, míg aztán el is vérzett bele Mátyás reneszánsz, gazdag országa, hogy minket teljesen kivéreztek a mohamedán birodalom évszázadokon át nem lanyhuló hadjáratai, hogy ugyan Akhilleuszhoz és Hektórhoz hasonló roppant hőseink, Hunyadijaink, Kinizsijeink, Zrínyijeink, Dobóink, Jurisicsaink, Szondyjaink voltak, hogy a mi hősiességünk tiszteletére zúgnak hatodfélszáz esztendeje a keresztény világban delente a harangok, de mit érünk most vele?, inkább zúgnának az angolok tiszteletére, viszont volnánk mi hatvanmillióan, mert ötszáz esztendeje még annyian voltunk, mint ők, és akkor még gazdagok is voltunk, európai El Dorado volt az országunk, aztán kétszáz év

alatt kivéreztünk, mint a vasárnapi csirke. Ott lógázták a lábukat a magasban, Prága fűszeres, éjszakai fényeiben, mondta az én véres ingű kérőm, és irigyelték a cseheket, mert nekik nem gyilkolták le az országukat, ahogyan Magyarországot Trianonban lemeszározták a nagyhatalmak, de legesleginkább talán azért irigyelték a cseheket, hogy olyan világhírű, zamatos és keserű sőreik vannak, amilyen nekünk, magyaroknak, egyetlenegy sem maradt, talán sosem is volt, és ezen aztán annyira nekibúsultak, hogy el is indultak, leereszkedtek az isteni magasságból, alászálltak a földi pokol bugyraiba, a füstös, nyüzsgő kocsmákba, négykézláb visszamásztak a daru gémjéről az oszlopára, a két üres korsót elhelyezték a kezelő fülkéjében, a vezérlőpultra, majd megindultak lefelé, vissza Prágába, ahol akkoriban, mesélte a kérőm, városszerte metróépítkezések folytak, a belváros közepén kráternyi árkok tátongtak a terek helyén, és ezeket úgy vették körül az emeletes bérházak, mint a Grand Canyon sziklafalai a Colorado folyó völgyét, és a nagy bérházak fel voltak állványozva, és az állványzatok tetején derékvastagságú, ezüstszínű csővezetékek futottak, talán vizet, olajat vagy gázt szállítottak a metróépítkezések ősvilági krátereibe, és az én feltámadottam meg a barátja átkapaszkodtak az egyik ház állványzatára, feltornázták magukat az állványok tetejére, és fél éjszaka ott csavarogtak a magasban tekergőző csőkígyó mentén barangolva be az éjszakai várost. Egyik pillanatról a másikra elilant a fejükből az alkohol borongós, nehéz gőze, helyette a mesék bódulata ragadta őket magával, hatalmas Zeusz- és Júnó-fejek, erkélyeket hordozó izomkolosszusok előtt botorkáltak, ablakokat díszítő kecskeszakállas szatírok, vigyori ördögpfák, klasszikus görög portrék előtt, amik lentről olyan megszokottak, hogy nem is igen venni őket észre, ott fent viszont hatalmasak, aránytalanok, mint Goethe gipszóriásai, a „weimari Gólemek”, ott grasszáltak a magasban, bekukucskáltak a legfelső emeletek ablakain, holdas, meleg nyári éj volt, olyan késő – hajnali kettő vagy talán három –, hogy a legtöbb lakásban sötétség honolt, a nyitott ablakokon kihallatszott az ébresztőórák ketyegése, az alvók lélegzése, itt-ott égett csak egy-egy dolgozó- vagy olvasólámpa fénye, és ahogy árnyként suhantak az erkélyek, omlatag vakolatdíszek, esőcsa-

tornák, cserepek és kémények magasában, egy padlásszoba nyitott ablakában japán köntösbe bújt, szőke lányt pillantottak meg. A legendás „arany Prága” megtestesülését. Két-három virágcserep közt könyökölt, tágra nyílt szemmel bámulta a holdat. Bús, kék köntöse kissé szétnyílt, felsejlett a holdfényben fehér keble, és az én kérőm meg a barátja pisszenni sem mertek, kijózanodva lapultak ott fent az irdatlan magasban, a sörök gőze elszállt, másfajta mámor, idegen báj kerítette hatalmába őket, moccanni sem mertek, nehogy megtörjék a varázst, nehogy a szép szőke cseh lány megijedjen tőlük, szerelmesen lapultak egy szatír hámló orrához, és amikor a lány elfordította arcát a holdról, egyenesen feléjük nézett, de nem láthatott semmit a káprázattól, aztán hozzászokott a szeme a sötéthez, és összébb húzta mellén a köntöst, lassan behajtotta az ablakot, de nem mozdult, ott maradt, nézte, ahogy az állványon óvatosan araszolnak előre, és az ablak elé érve megálltak, az én leendő kérőm pusztit nyomott a mutatóujja hegyére, aztán a pusztit, mint egy kis matricát, az ujj hegyéről az ablaküvegre ragasztotta, a lány elmosolyodott, kinyitotta az ablakot, tartotta az arcát, hogy ne az üvegre, hanem ragassza csak szépen az arcára a pusztit, és az a szép szőke lány még a szemét is lehuntya, és az én feltámadottam, az én véres ingű kérőm az ujj hegyével odaragasztotta, de nem az arcára, hanem a szájára, az ajka közepére ragasztotta a pusztit. És akkor az a cseh lány csücsörített is a szájával, aztán kinyitotta a szemét, megint mosolygott, a nyelvcskéje hegyével megnyalta picinykét az ajkát, aztán psszt! intett az ujjával, és bent a szobában tényleg szundikált valaki, egy derékig kitakarózott fiú feküdt odabent, annak a szép lánynak az ágyában, és akkor a lány pusztit nyomott a saját mutatóujja hegyére, most az én leendő kérőm huntya be a szemét, talán még csücsörített is az ajkával, és a lány az ujj hegyét a szájához érintette, és amikor a kérőm újra kinyitotta a szemét, akkor gyorsan ledobta a köntösét a földre, fehér teste libbenő káprázatként sejtett fel a holdfényben egy pillanatra, de már benn is volt az ágyban, kuncogva bújt el az alvó cseh fiú mögött, aki talán meg sem született volna, ha Nándorfehérvár, Buda és Szigetvár helyett Pilsent, Hradec Královét és Ústi nad Labemet ostromolja háromszáz éven át szüntelenül

a török, és akkor az a félmeztelen fiú megmozdult, nyújtózkodott egyet, álmában jóízűen csámcsogott egy kicsit, és a leendő kérőm meg a barátja elillantak, mint a kámfor.

Ezt mesélte az én véres orrú hullám, és látszott, hogy amíg mesél, addig nincs itt velem Budapesten, az esőverte platánokkal szegélyezett, forgalmas utcán, hanem ismét ott áll a prágai éjszakában, és szerelmesen, bódultan bámulja a holdfényben süt-kérező lányt, ott áll a barátjával az állványzat magasán, egy titán vagy egy kecskeszarvú faun orrához lapulva, láttam, hogy amíg mesél, a semmibe réved a tekintete, de aztán befejezte, visszatért hozzám ide, ahol a nyári zápor és a nedves aszfalton guruló autógumik olyan hangot adtak, mintha ezernyi szelet szalonnat sütögetnének zsírban.

– Azért meséltem el, hogy megnyugodj.

Egy árva szót sem szóltam. Megitta a sört, lassan hátradőlt, hátrabillentette a székét.

– És azért meséltem éppen ezt, mert arra a cseh lányra emlékeztetsz. Csak szebb vagy.

„Hazudsz, álnok kutya – gondoltam. – Le akarsz venni a lábamról! Csakhogy én tudom ám, hogy még mindig nem tudom, mit kerestél a lakásomban! Hogy hogyan jutottál be oda.”

Tudta, honnan fúj a szél, mert a székét hintáztatva azt mondta, hogy az a srác, akivel a tetőkön ismerkedett össze, maga hívta elő és nagyította a felvételeit, és attól kezdve, hogy összebarátkoztak, ő is a srác lakásában hívta és nagyította a fényképeit. Amikor a fiú meghalt, a következő bérlők nem nyúltak a sötétkamrához, minden úgy maradt, ahogy volt, ő pedig még a sráctól kapott kulcsot a lakáshoz, hogy a sötétkamrát bármikor használhassa. És azt a kulcsot megtarthatta, mert a többi lakót is jól ismerte. Egy darabig a fiú párja, egy ősz hajú, csendes televíziós díszlettervező lakott a lakásban, szegény gyorsan eltűnt, nyoma veszett egy kórház mélyén, azután pedig a két táncosnő következett.

– Helyes csajok voltak – mondta vigyorogva. – A szép táncoslányok! Szerették a fiúkat is. Pontosabban az érett, tehetős férfiakat. De azért kettesben sem unatkoztak. Kedves, hosszú lábú csajok voltak. Ugye te nem vagy táncosnő – kérdezte ijedten. – Ugye

nem vagy meleg? – Olyan rémült pofát vágott, hogy majdnem felkacagtam. Fürkészőn nézett, aztán megnyugodott. – Nem lehetsz. A táncosnőkben mindig van valami keménység. Valami fejfájósan szigorú. Sosem ilyen lágyak. Nem mintha bajom lenne velük. Helyes csajok voltak ezek is. Nem a dragonyoskapitány fajtából.

– Markotányosnő – csúszott ki a számon.

– Micsoda? – meregette a szemét döbbenet.

– Nem dragonyoskapitány, hanem markotányosnő.

– Áhá! – örvendezett. – Megtört a jég! Üdvözlöm a fedélzeten! Végre rendesen is szóba áll velem! Vagy már eddig is szólt volna valamit? Mindegy! Örülök a találkozásnak, részemről a végtelen szerencse. Legalább kiderült, hogy nem vagyunk némák. És az is, hogy értünk az árnyalatokhoz. Pompás, pompás! Mi több, biztató! – Olyan tirádába kezdett, hogy ismét gyanút fogtam, talán nem akarja visszaadni a kulcsokat. – Bizony, helyes lányok voltak! Jól mondd, nem markotányosnők. Mindketten a halott srác barátai. Aztán az egyikük szerződést kapott Haifába, a másik meg hozzámment egy olajszőrnyeteghez. Valami arabushoz. A szőrös pofájú Ali babához. Vagy inkább a negyven rabló valamelyikéhez. A rablóvezérhez.

Kicsit sértetten mondta ezt az én hullám, az én kérőm, és nekem rögtön az a gyanúm támadt, hogy ahhoz a második táncosnőhöz az elmesélteknél több köze is lehetett.

– Seherezádé kis húga, az utolsó lakó úgy fél éve húzott el a boldog Arábiába. Most, úgy tudom – pillantott rám kérdőn –, egy szlovák csajnak van fenntartva a lakás. Pontosabban egy szlovákiai lánynak. – Hallgattam, így hát folytatta. – Őszre, leghamarabb nyár végére gondoltam érkezni. Úgy véltem, addig még használhatom a sötétkamrát. És tegnap nagyon is be találtam mártani. Amint tapasztalni méltóztattál: elaludtam.

Hogy nem válaszoltam semmit, a mellére szegte az állát, megtapogatta, megropogtatta a véres inget. Aztán kimondta azt, amivel végképp levett a lábamról. Kimondta azt, amit a nagy szokott mondani, és amiről addig a pillanatig azt hittem, az ő találmánya.

– Bosszorkányos Varga János! Nem csodálom, hogy megrémisztettek.

Azt hittem, rosszul hallok. Mert ezt soha mástól még nem hallottam, csak a nagyitól. Elnevettem magam. Csodálkozva pillantott rám, felcsillanó szemmel támadt nekem, hogy ő már eleget beszélt, végre hadd kérdezze meg, ki vagyok, mert nem szeretne belegázolni a lelkembe, és eddig csak azt sikerült megállapítania, hogy csodálatos és érzéki hangom van, de azt nem, hogy felvidéki szlovák vagy szlovákiai magyar vagyok-e, ami egyébként tök mindegy, tette hozzá gyorsan, mert csak az a fontos, hogy én én vagyok, és olyan vagyok, amilyen, és ezt nem tolakodásból mondja, hanem csak azért, mert ez tény, mondhatná a hajamat, a szememet, a nyakamat, a mellemet, és ha már itt tartunk, akkor szívesen belevenné a felsorolásba a fenekemet is, de ahhoz fel kellene állnom, és néhányszor meg kellene fordulnom, hogy szemügyre vehesse, de, mint mondta, valójában egykutyá, hogy szlovákiai magyar vagyok, vagy az egykori magyar Felvidéken élő szlovák, ami, persze, másfelől nézve igazán nem mindegy, ő aztán tudja, egy szó, mint száz, ha én volnék a lakás új bérelője, akkor bocsánatot kér, eltűnik, mint a kámfor, már le is teszi a lakásom kulcsait az asztalra, és a véres inge felső zsebéből tényleg előhalásztá a kulcsokat, és tényleg le is tette őket az asztalra. Aztán tanácstalanul széttárta a karját, és azzal folytatta, hogy nagyon örül, hogy nem szakítom meg a hagyományt, miszerint itt általában nőnemű egyének lakoznak, mert ő igaz barátja a női nemnek, de ettől a kijelentésétől még jobban zavarba jött, rögtön vissza is vonta, mondván, hogy hülyén hangzik, de én ne hagyjam magam félrevezetni a hülyesége által, szelíd és jó ember ő, amit mondott, úgy értette, hogy szereti a szépet, a jó filmeket meg a jó kaját, a jó könyveket, a természetet, és persze a nőket is, és harmincéves lesz nemsoká, de ő érzi, hogy soha még olyan szerelmes nem volt, amilyen most lesz, elég rám pillantania, már érzi is, ahogy egyre följebb szökdecsel a láza, és mi lenne, ha most tényleg körbefordulnék, mert higgyem el, nemcsak az ész és az érzelmi intelligencia számít, nagyon is fontos a nyers testiség, a buja hús, a szagok és illatok, és az életre szóló párkapcsolat egyik sarokköve éppen a szexuális harmónia, tehát szeretné szemügyre venni a fenekemet is, hiszen nem élünk már a középkorban, ma már senki sem vesz zsákbamacskát,

én is vegyem őt alaposan szemügyre, hiszen ez nem rabszolgapiac, itt kettőn áll a vásár, és akkor megint beletúrt a nadrágja zsebébe, hogy már teszi is a kulcsaimat az asztalra, és megint előhúzott, az asztalra szórt egy csomó kulcsot, biztosan a saját kulcsait, de észre sem vette, mert arról kezdett szónokolni, hogy itt ám vigyáznom kell magamra, óvakodnom kell a gonosz emberektől, nem szabad bíznom senkiben, látja is, hogy nem bízok senkiben, igazam van, látszik, hogy jó nevelést kaptam, de ebben a bűnös nagyvárosban, Szodomában még ennél is jobban kell vigyáznom magamra, és mondjak már végre valamit, amiből kiderül, hogy szidhatja-e a magyarokat elnyomó gaz szlovákokat, vagy netán a kutya magyarokat kell szidnia, akik nem akarják használni az állam hivatalos nyelvét, és nem fogják fel, hogy ezzel a saját helyzetüket rontják, és mindegy, hogy mi vagyok, az sem volna baj, ha néma volnék, ha káprázott volna a füle, ő akkor is engem szeretne, talán akkor még inkább szeretne, úgyhogy csak bólintsak, ha elhallgathat végre, és bólintsak rögtön kettőt, ha felvidéki magyar volnék.

És akkor én bólintottam kettőt, felálltam a székről, széttártam a karom, és szép lassan .